

Γ.Μ.

Αριθμός 2170/2018

ΤΟ ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑ Η΄

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Σταματία Αναστασιάδου, Πρόεδρο Εφετών, Καλλιόπη Κουτουράτσα, Εφέτη, Ωραία Σταυρίδου, Εφέτη-Εισηγήτρια, και τη Γραμματέα Χριστίνα Παραστατιδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του στη Θεσσαλονίκη στις 16 Φεβρουαρίου 2018 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ-ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ:

ΤΟΥ

κατοίκου

περιοχή

με που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ευθύμιο Αναγνώστου (ΑΜ ΔΣΘ 004204) βάσει δηλώσεως του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ-ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1)του Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ» που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Σαπφούς αριθ. 10 και εκπροσωπείται νόμιμα, 2)του Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ» που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Πατησίων αριθ. 130 και εκπροσωπείται νόμιμα και 3)της Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO» που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, οδός Αριστοτέλους αριθ. 65 και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Γεώργιο Λαγάνη (ΑΜ ΔΣΘ 000085) βάσει δηλώσεως του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Οι ενάγοντες με την με αριθμό κατάθεσης 208/2009 αγωγή τους, ασκηθείσα ενώπιον του Πολυμελούς Πρώτοδικείου Χαλκιδικής,

στρεφόμενη κατά της εναγομένης, ζήτησε ό,τι ανέφερε σ' αυτήν. Το παραπάνω Δικαστήριο με την υπ' αριθμ. 124/2014 οριστική του απόφαση δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής παραπονεύεται η εκκαλούσα με την με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 97/2017 έφεσή της ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη σειρά της οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων δεν παραστάθηκαν στο ακροατήριο αλλά κατέθεσαν, ο καθένας χωριστά, μονομερή δήλωση του άρθρου 24~~2~~ παρ. 2 του ΚΠολΔ, όπως ισχύει, και προκατέθεσαν προτάσεις.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ**

Η κρινόμενη υπ' αριθμ. κατάθεσης 97/5-9-2017 έφεση της ηττηθείσας πρωτοδίκως εναγομένης κατά της υπ' αριθμ. 124/2014 οριστικής αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, αντιμωλία των διαδίκων, έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 495 επ., 511, 513, 516, 518 παρ. 2 ΚΠολΔ), καθόσον από τα έγγραφα που προσκομίζονται δεν προκύπτει η παρέλευση της προθεσμίας άσκησής της ή άλλος λόγος απαραδέκτου, δεδομένου ότι έχει κατατεθεί εκ μέρους της εκκαλούσας και το προβλεπόμενο εκ του άρθρου 495 παρ. 4 ΚΠολΔ, σχετικό παράβολο (βλ. επισημείωση του γραμματέα στο δικόγραφο της εφέσεως περί καταθέσεως του υπ' αριθμ. 16260029695710310028 ηλεκτρονικού παραβόλου ποσού 150 ευρώ). Συνεπώς πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω, ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της, κατά την ίδια διαδικασία (άρθρο 533 παρ.1 ΚΠολΔ).

Με την από 6-2-2009 και υπ' αριθμ. καταθ. 208/64/23-2-2009 αγωγή τους ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, οι ενάγοντες εξέθεταν ότι είναι οργανισμοί διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων και έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ.4 του Ν.2121/1993 και συγκεκριμένα ο πρώτος για τους

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και η τρίτη για δισκογραφικές εταιρίες-παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με καταστατικό σκοπό την εν γένει προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας και τους οποίους εκπροσωπούν, τους έχει δε ανατεθεί η διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος, με τις προβλεπόμενες στον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Ότι συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο αμοιολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευσή του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες. Ότι κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και την εναγόμενη, η οποία διατηρεί και εκμεταλλεύεται επιχείρηση που λειτουργεί κατά τους μήνες Μάιο έως και Σεπτέμβριο, ως παραλιακό μπαρ, στο

με το διακριτικό τίτλο

σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους, πλην όμως η τελευταία είναι αδιάφορη σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής. Ότι η τελευταία παράνομα και χωρίς την εκ του νόμου απαιτούμενη άδεια δημόσιας εκτέλεσης μουσικών έργων έκανε χρήση του προστατευόμενου μουσικού της ρεπερτορίου και εκτέλεσε δημόσια τα δειγματοληπτικά κατά τίτλο και όνομα πνευματικού δημιουργού, αναφερόμενα στην αγωγή μουσικά έργα (μουσική και τραγούδια) των παραπάνω ενδεικτικά αναφερόμενων μελών των ιδίων (εναγόντων), που είναι οι μόνοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί των ως άνω δικαιούχων, αφού δεν κατέβαλε τη συνήθως καταβαλλόμενη για το συγκεκριμένο είδος εκμετάλλευσης αμοιβή για τα έτη 2004 έως και 2008, προσβάλλοντας έτσι παράνομα και υπαίτια τα επί των έργων αυτών περιουσιακά δικαιώματα της πνευματικής ιδιοκτησίας τους, την προστασία των οποίων της είχαν εκχωρήσει οι τελευταίοι. Με βάση το ιστορικό αυτό ζήτησαν α) να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η

εναγόμενη, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά της σε καθημερινή βάση κατά τα προαναφερόμενα έτη, σε ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων της, το οποίο όμως να μην είναι λιγότερο, σύμφωνα με την επιφάνεια, του καταστήματός της (600 τ.μ.) και τη διάρκεια λειτουργίας του (5 μήνες το χρόνο, από το Μάιο έως και το Σεπτέμβριο, καθημερινά από τις 10.00 π.μ. έως τις 4.00 π.μ. τουλάχιστον) από το συνολικό ποσό των 18.000 ευρώ, πλέον ΦΠΑ ύψους 19%, δηλαδή από το συνολικό ποσό των 21.420 ευρώ, β) να κατανεμηθεί το ποσό της αιτούμενης ενιαίας εύλογης αμοιβής μεταξύ των εναγόντων κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά, γ) να υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλει σε έκαστο εξ αυτών (εναγόντων) το αιτούμενο ποσό, κατά τα αναφερόμενα ποσοστά, με το νόμιμο τόκο από τη λήξη λειτουργίας του καταστήματος κάθε έτους, άλλως από την επίδοση της αγωγής, δ) να υποχρεωθεί η εναγόμενη να τους προσκομίσει φωτοαντίγραφα των εκκαθαριστικών σημειωμάτων της των ετών 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008, όπως επίσης και καταλόγους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα ως άνω έτη και να συνεχίσει ανά μήνα να τους προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί. Επίσης ζήτησαν να καταδικασθεί η εναγόμενη στην καταβολή της δικαστικής τους δαπάνης. Επί της αγωγής αυτής εκδόθηκε η εκκαλούμενη απόφαση, η οποία α) απέρριψε την αγωγή ως αόριστη κατά το αίτημα περί καθορισμού της εύλογης και ενιαίας αμοιβής σε ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων της εναγομένης και ως μη νόμιμη κατά τα αιτήματα α) περί παράδοσης εκ μέρους της εναγομένης καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου που θα χρησιμοποιεί στο μέλλον και β) περί επιδίκασης τόκων από την επομένη της λήξεως λειτουργίας του καταστήματος κάθε έτος από τα αναφερόμενα στην αγωγή, ενώ δέχθηκε κατά τα λοιπά την αγωγή ως ουσιαστικά βάσιμη. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται η εναγομένη με την υπό κρίση έφεση, για τους αναφερόμενους σ' αυτή λόγους, που ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί την εξαφάνισή της, με σκοπό να απορριφθεί η αγωγή στο σύνολό της.

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Κατά το άρθρο 1 παρ.1 του Ν.2121/1993, οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους έσμου προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). Από τα δικαιώματα αυτά, το μεν περιουσιακό δικαίωμα παρέχει στο δημιουργό τις αναφερόμενες στο άρθρο 3 του νόμου αυτού εξουσίες, μεταξύ των οποίων είναι να επιτρέπει ή να απαγορεύει τη δημόσια εκτέλεση του έργου, το δε ηθικό δικαίωμα τις αναφερόμενες στο άρθρο 4 εξουσίες. Κατά τη διάταξη του άρθρου 54 παρ.1 και 3 του ίδιου νόμου, οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτό. Η ανάθεση μπορεί να γίνεται, είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας, είτε με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ.2 εδ.α' του ίδιου νόμου, τεκμαίρεται ότι, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των πνευματικών δημιουργών και όλων των έργων, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με βάση τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των

χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία, υπό το προϊσχύον δίκαιο, ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (Θ. Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία», έκδ. β', σελ. 379, Δ. Καλλινίκου «Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα», έκδ. β', σελ. 275 και 276). Από την ως άνω, όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) πνευματικής ιδιοκτησίας που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι, ή των επιμέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και, επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων πνευματικών δημιουργών (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επιμέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη β' του

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

προαναφερόμενου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνον όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους, ημεδαπούς ή αλλοδαπούς (ΕφΘεσ 2187/2008 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 4172/2008 ΔΕΕ 2009, 190, ΕφΠατρ 1082/2008 αδημ., σχετ. ΕφΑΘ 6354/2004 ΔΕΕ 2005, 425).

Στην προκειμένη περίπτωση, η ένδικη αγωγή με το προεκτεθέν περιεχόμενο είναι επαρκώς ορισμένη, διότι διαλαμβάνει όλα τα, κατά το άρθρο 216 παρ.1 ΚΠολΔ, αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία. Ειδικότερα, για τη δικονομική πληρότητα της αγωγής, δεν ήταν αναγκαία η αναφορά, πέραν των ανωτέρω περιστατικών, για την ενεργητική νομιμοποίηση των εναγόντων, των συγκεκριμένων συμβάσεων διαχείρισης και προστασίας που συνήψαν, ως οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, με τους αναφερόμενους στην αγωγή πνευματικούς δημιουργούς, βάσει των οποίων τους έχουν εκχωρήσει, έναντι αμοιβής, τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας τους, δηλαδή του αποκλειστικού και απόλυτου δικαιώματος της εκμετάλλευσης του έργου τους, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται η εναγομένη, καθόσον, όπως προελέχθη, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ.2 του Ν.2121/1993, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, όπως είναι οι ενάγοντες, τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Συνεπώς, για την ενεργητική νομιμοποίηση των εναγόντων αρκεί η έγγραφη δήλωσή τους (με την αγωγή) ότι τους έχει ανατεθεί από τους δειγματοληπτικώς αναφερόμενους δημιουργούς και για τα δειγματοληπτικώς αναφερόμενα έργα η διαχείριση και

προστασία του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας τους, χωρίς μάλιστα να απαιτείται η διευκρίνιση αν τούτο έγινε με μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος ή με παροχή της οικείας πληρεξουσιότητας. Τα ίδια ισχύουν και' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 55 παρ.2, 3 του Ν.2121/1993 και για τους αλλοδαπούς οργανισμούς, με τους οποίους ο ημεδαπός (οργανισμός) συνάπτει συμβάσεις αμοιβαιότητας, κατ' άρθρο 72 παρ.3 του Ν.2121/1993. Και στην περίπτωση αυτή αρκεί η έγγραφη (με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο) δήλωση να αναφέρεται στους δειγματοληπτικώς εκτιθέμενους αλλοδαπούς δημιουργούς και τα έργα τους και οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, με τους οποίους έχει συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας. Από την έγγραφη αυτή δήλωση περί της ενεργητικής νομιμοποίησης των εναγόντων προς άσκηση της ένδικης αγωγής παρέπεται ότι οι σχετικές συμβάσεις είναι σε ισχύ και, συνεπώς, δεν ήταν αναγκαία, για το ορισμένο της ένδικης αγωγής, η αναφορά ότι έλαβε χώρα ανανέωση της προστασίας με διαδοχικές σχετικές συμβάσεις ή παροχή πληρεξουσιότητας (ΕφΘεσ 843/2010 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 6252/2004 ΔΕΕ 2005, 425).. Συνεπώς, η εκκαλούμενη απόφαση που έκρινε ορισμένη την αγωγή, απορρίπτοντας την προβληθείσα από την εναγομένη ένσταση αοριστίας, δεν έσφαλε και ο πρώτος λόγος έφεσης πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος.

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων των διαδικών, που εξετάσθηκαν στο ακρωατήριο του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλούμενη απόφαση πρακτικά συνεδρίασης, αντίγραφο των οποίων επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι και όλων ανεξαιρέτως των εγγράφων, τα οποία μετ' επικλήσεως προσκομίζονται, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται η υπ' αριθμ. 4163/2-11-2017 ένορκη βεβαίωση των μαρτύρων και που δόθηκε ενώπιον της Ειρηνοδίκου Θεσσαλονίκης, μετά από νομότυπη και εμπρόθεσμη κλήτευση των εναγόντων (βλ. τις υπ' αριθμ. 364Δ', 365Δ', 366Δ/30-10-2017 εκθέσεις επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή

5ο φύλλο της υπ' αρ. 2170/2018 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης

του Εφετείου Αθηνών) και η υπ' αριθμ. 57/8-1-2018, ένορκη βεβαίωση του μάρτυρος ενώπιον της Ειρηνοδίκου Θεσσαλονίκης, που δόθηκε μετά από νομότυπη και εμπρόθεσμη κλήτευση της εναγομένης (βλ. την υπ' αριθμ. 1685Η'3-1-1028 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Θεσσαλονίκης), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ.4 του Ν.2121/1993 «για την πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», συγκεκριμένα δε ο πρώτος από τους ενάγοντες για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές-ερμηνευτές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες-παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Επομένως, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται, κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ.2 και 58 του Ν.2121/1993 να ενεργήσουν δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζουν τους πίνακες των μελών τους και δηλώνουν ότι έχουν αυτή την εξουσία. Οι ενάγοντες νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα, ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, αποδείχθηκε ότι οι ενάγοντες ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά με τον ελβετικό «SWISS PERFORM», το γερμανικό «GVL», το γαλλικό «SPEDIDAM», τον ισπανικό «AIE», το σουηδικό

«SAMI», το ρουμανικό «CREDIDAM», τον ουγγρικό «EJI», το λιθουανικό «AGATA», το δανικό «GRAMMEX», τον ολλανδικό «NORMA», τον βελγικό «MICROCAM», τον πολωνικό «STOART», τον εκπροσωπούντα βρετανούς και αμερικανούς καλλιτέχνες «RIGHTS AGENCY LTD» κ.ά., με βάση τις οποίες νόμιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα με και με τα διδάγματα της κοινής πείρας, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την Διεθνή Σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελεγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, οι εναγόντες νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν.2054/1992 με τον οποίο κυρώθηκε η προαναφερόμενη Διεθνή Σύμβαση της Ρώμης παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση των εναγόντων έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του Ν.2121/1993, η δε λειτουργία καθενός από αυτούς, με τη σειρά που αναφέρονται στην ασκηθείσα από αυτούς αγωγή, εγκρίθηκε αντιστοίχως με τις με αριθμούς 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκαν νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997 τεύχος Β'), ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παρ. 4 του άρθρου 54 του Ν.2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά τους με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες που καλύπτουν και ενεργούν στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και την αντιπροσωπευτικότητά τους κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

υποχρεώσεών τους συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ.3 του Ν.2121/1993, στο κοινό με τη δημοσίευσή του στις τρεις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» (15-9-2000), «Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» (14-9-2000) και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (14-9-2000), ενώ μέσα στο έτος 2003 οι ενάγοντες συνέταξαν από κοινού νέο αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν ομοίως στο κοινό με τη δημοσίευσή του στις εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2-5-2003), «ΑΥΓΗ» (6-6-2003) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2-5-2003) και κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με τα αμοιβολόγια αυτά, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως είναι τα κλαμπ, μπαρ κλπ., η οφειλόμενη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια της επιχείρησης. Έτσι, σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους, για τα έτη 2003 μέχρι και 2008, η αμοιβή αυτή καθορίστηκε στο 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους και σε ελάχιστο, για χώρους εμβαδού έως 100 τ.μ., το ποσό των 1.500 ευρώ, από 101 τ.μ. έως 200 τ.μ. το ποσό των 2.100 ευρώ, από 201 τ.μ. έως 300 τ.μ. το ποσό των 2.500 ευρώ, από 301 τ.μ. έως 400 τ.μ. το ποσό των 3.000 ευρώ, 401 τ.μ. έως 500 τ.μ. το ποσό των 3.300 ευρώ και από 501 τ.μ. έως 700 τ.μ. το ποσό των 3.600 ευρώ, για λειτουργία από 1 έως 5 μήνες το καλοκαίρι. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και η εναγομένη, η οποία διατηρούσε και εκμεταλλευόταν επιχείρηση παραλιακού μπαρ στο σε έκταση 600 τ.μ. περίπου, στη θέση για πέντε μήνες κάθε έτος και συγκεκριμένα από τον Μάιο μέχρι και το Σεπτέμβριο των ετών 2004 έως και 2008, με μουσικό ελληνικό και ξένο ρεπερτόριο, απαραίτητο για την προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών του.

Συγκεκριμένα κατά το επίδικο χρονικό διάστημα και μεταξύ των ωρών 10.00 π.μ. έως 4.00 π.μ. η εναγομένη, χωρίς να έχει την εκ του νόμου προβλεπόμενη έγγραφη άδεια των εναγόντων για τη δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, εκτέλεσε με μηχανικά μέσα δημόσια στο ανωτέρω κατάστημα και έγιναν έτσι προσιτά στο κοινό, μεταξύ άλλων και τα κατωτέρω δειγματοληπτικά εκτιθέμενα μουσικά έργα των παρακάτω δημιουργών, που οι ενάγοντες δηλώνουν εγγράφως, βάσει του άρθρου 55 παρ.2 και 3 του Ν.2121/1993 ότι τους έχουν εκχωρήσει, βάσει συμβάσεων, την προστασία και διαχείριση των περιουσιακών δικαιωμάτων τους που απορρέουν από τα πνευματικά τους έργα: 1) Ερμηνευτής BEE GEES, με τίτλο τραγουδιού «THE VERY BEST» (εταιρία SONY), 2) Ερμηνευτής QUEEN, με τίτλο τραγουδιού «A KIND OF MAGIC» (εταιρία EMI), 3) Ερμηνευτής GEORGE MICHAEL, με τίτλο τραγουδιού «FAITH» (εταιρία SONY), 4) Ερμηνευτής BEE GEES, με τίτλο τραγουδιού «ONE NIGHT ONLY» (εταιρία SONY), 5) Ερμηνευτής ARCADE FIRE, με τίτλο τραγουδιού «Sleep» (εταιρία WARNER MUSIC FRANCE-PAL), 6) Ερμηνευτής ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ, με τίτλο τραγουδιού «Πάρε με αγκαλιά και πάμε» (εταιρία MERCURY), 7) Ερμηνευτής ΑΝΤΩΝΗΣ ΒΑΡΔΗΣ, με τίτλο τραγουδιού «Μην τολμήσεις» (εταιρία HEAVEN), 8) Ερμηνευτής ANNA ΒΙΣΣΗ, με τίτλο τραγουδιού «Εγώ μωρό μου» (εταιρία SONY), 9) Ερμηνευτής ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΒΑΝΔΗ, με τίτλο τραγουδιού «Come along» (εταιρία HEAVEN), 10) Ερμηνευτής ΚΑΙΤΗ ΓΑΡΜΠΗ, με τίτλο τραγουδιού «Πράγματα σπάω» (εταιρία SONY). Η χρήση αυτή από την εναγομένη έγινε χωρίς προηγούμενη έγγραφη άδεια εκμετάλλευσης των εναγόντων (άρθρο 14 Ν.2121/1993), ως νομίμων εκδοχέων των δικαιωμάτων των ανωτέρω δημιουργών και χωρίς την καταβολή σ' αυτούς της κατ' άρθρ. 56 παρ.3 του Ν.2121/1993 προβλεπόμενης αμοιβής. Ειδικότερα αποδείχθηκε ότι η εναγομένη, η οποία ήταν εφοδιασμένη με άδεια άσκησης υπαίθριου πλανόδιου εμπορίου (κινητής καντίνας), εκμεταλλεζόμενη την ως άνω άδεια, επεξέτεινε την επιχείρησή της, θέτοντας σε λειτουργία κατάστημα υγειονομικού ενδιαφέροντος, χωρίς μάλιστα να είναι εφοδιασμένη με σχετική άδεια

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

7ο φύλλο της υπ' αρ. 2170/2018 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης

προς τούτο. Όπως κατέθεσε με σαφήνεια η μάρτυρας των εναγόντων που εξετάσθηκε στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, αλλά βεβαίωσε και ο μάρτυρας των εναγόντων στην υπ' αριθμ. 57/8-1-2018 ένορκη κατάθεσή του στην Ειρηνοδίκη Θεσσαλονίκης, έχοντας και οι δύο ίδια αντίληψη των όσων ανέφεραν, η εναγόμενη αφού τροποθέτησε μόνιμα την καντίνα της στη θέση μεταξύ και έμπροσθεν αυτής εγκατέστησε περίπτερο (κιόσκι) παραλιακού μπαρ, σταντ και χώρο ειδικά διαμορφωμένο για τον «D.J» και τα μηχανήματα που ήταν απαραίτητα για να κατευθύνει ο τελευταίος τη μουσική, η οποία προωθούνταν μέσω διάσπαρτων στο χώρο ηχείων σε όλη την έκταση των 600 τ.μ. περίπου, ενώ επιπλέον κατασκεύασε ξύλινο διάδρομο που οδηγούσε από την καντίνα στην αμμουδιά, καθώς και ξύλινα μονοπάτια επί της τελευταίας για την ευκολότερη πρόσβαση των λουομένων πελατών της στις ευρισκόμενες εκεί ομπρέλες και ξαπλώστρες εκμετάλλευσης της ίδιας. Οι παράπάνω καταθέσεις δεν αναιρούνται από την κατάθεση του μάρτυρος της εναγομένης, συζύγου της, σύμφωνα με την οποία η επιχείρηση με τις ξαπλώστρες έμπροσθεν της καντίνας της εναγομένης είναι αυτοτελής και ανεξάρτητη και είναι αυτή που χρησιμοποιεί μουσικό ρεπερτόριο για τους πελάτες της, καθόσον ο ως άνω μάρτυρας αν και ρωτήθηκε επισταμένως περί της ταυτότητας έστω και ενός εκ των επιχειρηματιών που κατά το επίδικο χρονικά διάστημα ή καθ' οιονδήποτε χρόνο, μίσθωνε, πάντα κατά τους ισχυρισμούς του, την παραλία και είχε τοποθετήσει ξαπλώστρες, αδυνατούσε να δώσει οποιαδήποτε απάντηση. Όμως, ενόψει της στενής συνεργασίας που ο ίδιος ισχυρίζεται ότι είχαν, η αδυναμία αναφοράς έστω και ενός ονόματος κατά τη διάρκεια των δέκα τελευταίων ετών, κρίνεται αδικαιολόγητη. Άλλωστε, τα όσα ο ίδιος μάρτυρας κατέθεσε περί καθημερινής ή ανά τριήμερο μετακίνησης της καντίνας της εναγομένης και περί του ότι στη συγκεκριμένη θέση εγκαθίσταται καθημερινά «όποια καντίνα

προλάβει», αφενός δεν αντέχουν στη λογική και αφετέρου δεν συνδυάζονται με την ύπαρξη των σταθερών κατασκευών, οι οποίες προϋποθέτουν σταθερή και μόνιμη εγκατάσταση της συγκεκριμένης καντίνας στο εν λόγω σημείο κατά τη διάρκεια των θερινών μηνών. Πέραν αυτών, κατά τα κοινώς γνωστά, οι επιχειρήσεις που εκμεταλλεύονται μόνο ομπρέλες και ξαπλώστρες, οι οποίες δεν ανήκουν σε επιχειρηματίες καταστημάτων υγειονομικού ενδιαφέροντος, δεν διαθέτουν ούτε ειδικό υπάλληλο επιλογής της μουσικής, ούτε τον κατάλληλο μηχανικό εξοπλισμό, ούτε ηχεία, που άλλωστε προϋποθέτουν δυνατότητα παροχής ρεύματος, την οποία τούτες δεν έχουν. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που με την εκκαλούμενη απόφαση δέχθηκε ως αποδειχθέντα τα ίδια ως άνω πραγματικά περιστατικά, δεν παρέλειψε να λάβει υπόψη του αποδεικτικά μέσα που προσκομίσθηκαν ή ισχυρισμούς που η εναγομένη προέβαλε, ούτε και έσφαλε σχετικά με την εκτίμηση των αποδείξεων και οι τα αντίθετα υποστηρίζοντες δεύτερος και τρίτος λόγοι της έφεσης πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι η εν λόγω επιχείρηση της εναγομένης σε καθημερινή βάση κατά τους μήνες από Μάιο έως και Σεπτέμβριο των ετών 2004 έως και 2008, καθ' όλες τις ώρες λειτουργίας της, δηλαδή από 10.00 π.μ. έως 04.00 π.μ. χρησιμοποιούσε ελληνικό και ξένο μουσικό ρεπερτόριο των μελών των εναγόντων, η χρήση του οποίου ήταν απολύτως απαραίτητη για την άσκηση του είδους της επιχείρησής της, έστω και εποχιακού χαρακτήρα, καθώς και για την προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών της. Όπως προκύπτει δε από το προσκομιζόμενο αμοιβολόγιο των εναγόντων, για τις επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, όπως στην επιχείρηση της εναγομένης, το ελάχιστο ποσό καταβολής καθορίζεται επακριβώς κυρίως από τη διάρκεια λειτουργίας τους, σε συνδυασμό με την έκταση που καταλαμβάνουν. Ειδικότερα, για τις επιχειρήσεις αυτές (εκτός από το κριτήριο της έκτασης και τις κατηγορίες που λόγω αυτού του κριτηρίου δημιουργούνται) υπάρχουν περιορισμένα τρεις κατηγορίες, με βασικό κριτήριο για να ενταχθεί μία επιχείρηση σε κάποια από αυτές τις

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

κατηγορίες τη διάρκεια λειτουργίας της (8-12 μήνες, 6-7 μήνες και 1-5 μήνες). Η επιχείρηση της εναγομένης εντάχθηκε στην τελευταία κατηγορία, δηλαδή σε αυτή με την πιο μικρή διάρκεια λειτουργίας (1-5 μήνες). Περαιτέρω, στις επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απλώς χρήσιμη, υπάρχει στο αμοιβολόγιο των εναγόντων ως βασικό κριτήριο κατηγοριοποίησης το εμβαδόν της επιχείρησης, χωρίς καμία επιπλέον κατηγοριοποίηση. Αν η επιχείρηση ενταχθεί στην ως άνω κατηγορία (όπου η μουσική είναι απλώς χρήσιμη) λόγω του εμβαδού της, λαμβάνει διάφορες εκπτώσεις οι οποίες προέρχονται αρχικά από τους υπαίθριους χώρους (ποσοστό 50%) και κατόπιν ανάλογα με τη διάρκεια λειτουργίας της (μέχρι 7 μήνες 70% και μέχρι 5 μήνες 50%). Από τα παραπάνω προκύπτει ότι οι ποσοστιαίες εκπτώσεις (λόγω των υπαίθριων χώρων και λόγω της διάρκειας λειτουργίας) αφορούν αποκλειστικά και μόνο τις επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη. Συνεπώς, ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι η επιχείρησή της θα πρέπει να λάβει έκπτωση 50% στο ποσό που έχουν καθορίσει τα μέλη των εναγόντων ως αμοιβή, λόγω της λειτουργίας της σε υπαίθριο χώρο, είναι απορριπτέος ως ουσία αβάσιμος. Με τα δεδομένα αυτά, το Δικαστήριο κρίνει ότι η εύλογη αμοιβή των μελών των εναγόντων, όπως αυτή προσδιορίστηκε με τα προαναφερόμενα αμοιβολόγια για τα έτη 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008 για την επιχείρηση της εναγομένης ανέρχεται στο ποσό των 3.600 ευρώ ετησίως, πλέον ΦΠΑ 19% ύψους 684 ευρώ, δηλαδή στο ποσό των 4.284 ευρώ για κάθε έτος και συνολικά στο ποσό των 21.420 (4.284 x 5) ευρώ, συμπεριλαμβανομένου του ΦΠΑ, λαμβανομένου μάλιστα υπόψη ότι αυτή ήδη καταβάλλεται χωρίς οποιαδήποτε αντίρρηση από μεγάλο αριθμό χρηστών, που εκμεταλλεύονται παρόμοιες επιχειρήσεις αναλόγου επιφανείας και είναι η ελάχιστη που οι ενάγοντες θα μπορούσαν να αξιώσουν, σύμφωνα με το νόμο, από την εναγομένη, για την από μέρους της χρήση υλικών φορέων ήχου στην παραπάνω επιχείρησή της, με την οποία προσελκύει και ψυχαγωγεί την πελατεία

της, αυξάνοντας με τον τρόπο αυτό, δηλαδή με την εκμετάλλευση των «εισφορών» των μελών των εναγόντων, τα έσοδά της. Παρά το γεγονός όμως ότι η εναγομένη λειτούργησε την ως άνω επιχείρησή της κατά τα έτη 2004-2008 με χρήση μουσικού ρεπερτορίου ελληνικού και ξένου και οχλήθηκε επανειλημμένα από τους ενάγοντες, αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης για τον καθορισμό και καταβολή της προαναφερθείσας εύλογης αμοιβής. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που με την εκκαλούμενη απόφαση δέχθηκε τα ίδια και συνεπεία των παραδοχών του αυτών επιδίκασε στους ενάγοντες ως εύλογη και ενιαία αμοιβή βάσει του άρθρου 49 του Ν.2121/1993 για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποιούσε στην επιχείρησή της κατά τα παραπάνω έτη, το ίδιο ποσό των 21.420 ευρώ, δεν έσφαλε ως προς την εφαρμογή του νόμου και την εκτίμηση των αποδείξεων, απορριπτομένου του σχετικού τέταρτου λόγου έφεσης ως αβάσιμου. Ενόψει των ανωτέρω και αφού δεν υπάρχει άλλος λόγος έφεσης προς έρευνα, πρέπει να απορριφθεί η έφεση ως ουσιαστικά αβάσιμη και να επιβληθούν σε βάρος της εκκαλούσας, λόγω της ήττας της, τα δικαστικά έξοδα των εφεσιβλήτων, για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας (άρθρα 176, 183, 191 παρ.2 ΚΠολΔ). Επίσης, πρέπει, κατ' άρθρο 495 παρ.4 του ΚΠολΔ, εφόσον η έφεση της εναγομένης απορρίφθηκε ως κατ' ουσίαν αβάσιμη και εντεύθεν ηττήθηκε η τελευταία, να διαταχθεί η εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του παραβόλου ύψους 150 ευρώ, που κατατέθηκε από αυτήν υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου κατά την άσκησή της, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και **ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ** κατ' ουσίαν την έφεση της εναγομένης κατά της υπ' αριθμ. 124/2014 οριστικής αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εκκαλούσα στα δικαστικά έξοδα των εφεσιβλήτων, του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει στο ποσό των εξακοσίων ευρώ (600,00).

9ο φύλλο της υπ' αρ. 2170/2018 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του παραβόλου ύψους εκατόν πενήντα ευρώ (150,00), που κατατέθηκε υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου κατά την άσκηση της εφέσεως.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στη Θεσσαλονίκη, στις 20 Αυγούστου 2018 και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση του στη στις 31 Αυγούστου 2018, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, με παρούσα τη Γραμματέα.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΦΩΤΟΤΥΠΩΣΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ
Θεσσαλονίκη, ... 23/1/2019
Ο Γραμματέας

